

Drevený sloník.

Prechádzala som pomedzi stánky z borovicového dreva, v ruke ma hrial teplý punč a s obdivom som pozorovala remeselnícke výtvary od výmyslu sveta. Moje kroky sa pomaly predierali davom naobliekaných ľudí držiacich sa za ruky alebo zbežne skúmajúcich, čo by dali svojim blízkym pod stromček. V chladnom vzduchu rozvoniavalo varené víno, citrusy a škoricca – kombinácia, ktorej sa asi nikdy nenabažím.

Zo zamyslenia ma vytrhol hlas mojej spoločníčky: „Čo takto ísť konečne smerom k autu?“ Povedala mierne netrepežlivo. Mala pravdu, vianočnej atmosféry mi na dnes bude musieť stačiť. Už-už som sa chystala otvoriť skrehnuté pery, že jej odpoviem, keď vtom môj zrak upútal stánok na samom konci tržnice.

Líšil sa od ostatných. Bol menší, schátralejší, obvešaný kadejakými dekami, akoby sem ani nepatril. Bezmyšlienkovito som si to nasmerovala v protismere stúpajúc ľudom na päty. Nutkanie zistiť, čo je to zač, bolo silnejšie ako volanie mojej kamarátky. „Lucia, počkaj! Kam to zas ideš?“ O chvíľu som ju už nepočula.

Stánok bol maličký a stiesnenému priestoru nepridávali centimetre ani háčkové tašky a šatky rozvešané vo vnútri. Na prednom pultíku boli porozkladané vyrezávané talizmany v podobe sloníkov a kadejakých bábik. Z plechovej strechy trčali lapače snov lemované farebnými pierkami a uprostred toho všetkého sedelo na stoličke zababušené čiernovlasé dievča. Tmavšia pokožka ma len utvrdila o jej exotických koreňoch alebo predkoch. Spod hustých mihalníc zažmurkal pár uhl'ovo hnedých očí a s milým úsmevom sa spýtala: „Smiem vám s niečím pomôcť?“

V tú chvíľu mi nenapadol dôvod, prečo som sa sem tak náhlila. Nechcela som predsa nič kupovať...alebo? Dievča vo mne vyvolalo neočakávanú pozornosť a než som sa spamätala, tri eurá zacinkali v kase a vyrezávaný sloník vo farbe nočnej oblohy a kurkumy sa ocitol v mojej kabelke. To už ma ale za rameno ťahala zadychčaná Laura s nechápavým a hlavne nekompromisným pohľadom.

„Nič nehovor, len už pod!“ Keď som sa poslednýkrát obzrela, stánok akoby nikdy neexistoval. Na jeho mieste boli toalety. Nakoniec som sa však celá vyvedená z miery pobrala za Laurou.

Kým sme sa dostali domov, únava doľahla aj na mňa a v ten večer som sa viac nad záhadným stánkom ani drevenou figúrkou nepozastavovala. Vykašľala som sa na akúkoľvek hygienu a s hrmotom som dopadla do hrubých perín. Sladký spánok však rýchlo vystriedali prerušované a nejasné obrazy ženy. Hádzalo ma zo sna zas späť do reality. Nevedela som, čo sa deje, no v útržkoch som pomaly začínala rozpoznávať súvislé obrazce. Prelínali sa jeden cez druhý a poletovali okolo mňa. V jednom momente som videla sloníka, ktorého som si kupovala na trhu a o chvíľu prenikavé oči dievčiny, ktorá mi ho predala. Jej tvár sa mi čoraz viac rozostrovala, až napokon som videla každú výraznejšiu jazvu či škrabanec na jej tvári. Bola zahalená v hrubej čiernej deke a znepokojilo ma zistenie, že po zasneženom chodníku kráčala úplne bosá.

Premáhala som túžbu rozbehnúť sa za ňou, no len čo som sa pokúsila urobiť krok, obraz sa rozplynul. Zobudila som sa na prepotenej plachte. Opláchla som si tvár studenou vodou a zrazu ma zarazila jedna podstatná drobnosť. Bol ňou vyrezávaný sloník tróniaci na okennej parapete. V žiare splnu sa jeho farby zlievali a vytvárali okolo seba nevídanú žiaru. Myšlienku na včerajšok sa mi na chvíľu podarilo zatlačiť do úzadia a so strachom som sa poobzerala po miestnosti. Neexistoval racionálny spôsob, ako sa sloník mohol dostať z mojej kabelky na parapetu. Podobne, ako neexistovalo racionálne zdôvodnenie môjho sna či toho, čo sa dialo potom.

Stotina sekundy. Netrvalo to viac a všetko bolo inak. Jedným šmahom som sa videla stojac na dne prázdnej fontány vyplývajúcej bahnistú vodu uprostred kamenistého námestia. V krku ma škrabal štrk a na ramenách chladili dlhé ťažké vlasy, ktoré boli u mňa novinkou. Zúfalo som si strhávala pijavice z karamelovej pokožky. Začula som hlasy a vystrašene som sa obzrela. Asi dvesto metrov od miesta, kde som sedela, sa po rozbitých kachličkách

prechádzali dve čiernovlasé ženy. Šatky im odhaľovali len oči, ktoré na mňa vrhali prekvapené pohľady so štipkou znechutenia. Nezazlievala som im to. Nerezový kohútik fontány mi poskytol dostatočný prehľad o mojom zúboženom stave.

Svoju tvár som v ňom však nenašla. Díval sa na mňa hnedý pár očí, ktorý mi predával tajomného sloníka z neexistujúceho stánku. Z niekdajšieho ošatenstva mi na tele zostali špinavé handry. Námestie sa postupne začalo zaplňať viacerými ľuďmi, a tak som sa čo najrýchlejšie vyškriabala z fontány. Dve uličky, z ktorých vychádzali ľudia, boli obkolesené stánkami a mne nezostávalo nič iné, len sa vrhnúť medzi ne. V prvom dostupnom som uchmatla čiernu šatku, aby som zbytočne nevzbudzovala pozornosť a rozhodla sa konečne zistiť, kde som sa to ocitla a čo sa to vlastne deje.

Neprešla som však ani desať metrov a niekto ma surovo chytil za plece: „Kaťa! Kde si bola celý čas? Čo si myslíš, že veci sa budú predávať samé? Nech sa to už neopakuje a do práce!“ Zmetená z toho, že som tomu cudziemu jazyku rozumela ako vlastnému a predovšetkým z nového prostredia, som len nemo gúľala očami na chlapa mohutnej postavy. Zaskočilo ma jeho neúctivé správanie, ale okolie si z toho nič nerobilo. Dala by som krk na to, že byť teraz opäť v Bratislave, obklopovalo by nás najmenej päť okoloidúcich zaujímavých sa o moju bezpečnosť.

Samozrejme, „keby som bola v Bratislave...“ Využila som chvíľku, keď sa neznámy stratil za tmavými závesmi a rozbehla som sa skrz uličku naproti. Na moju smolu ulička nikam neviedla. „Hej! Kam si myslíš, že ide? Nestačilo ti raz povedať? No veď počkaj...“ Už bolo neskoro, keď som začula hrubý hlas. Bol mi v päťach a zaiste by mi bol ublížil, keby sa nestala istá vec. V jednej chvíli som pred sebou na rozbitom chodníku uvidela ležať dobre známeho dreveného sloníka. Len čo som zacítila mrazivý dotyk na šiji, svet sa opäť rozhybal a ja som sa už len bezmyšlienkovite unášala v tornáde obrazcov.

Bolo to akoby niekto stláčal tlačidlo pause a play na hracej konzole. Dotyk na šiji zosilnel, zacítila som tupú bolesť. Do nosa mi udrel pach škorice a na holom kolene ma poštipal mráz. „Nechajte ju! Čo to robíte? Nestalo sa ti nič? Neboj sa už si v bezpečí,“ to už sa ku mne nahrnul dav ľudí z vianočných trhov odháňajúc odo mňa cudzinca. Nechápavo som kývala hlavou a snažila sa nájsť odpoveď na otázky.

Posledné na čo si spomínam, bol pocit smädu a drevený sloník, ktorého som odvtedy viac nevidela. Viem len, že v tú noc sa mi už nesnívalo o bosom dievčati, ktorým som sa stala. Snívalo sa mi o silnej a odhodlanej žene, riadiacej svoj vlastný obchod s vyšívanými dekami.